

WELSH

IRVINE

PORNO

ARGO

IRVINE WELSH
Porno

WELSH
IRVINE
PORNO

Argo

Přeložila Kamila Lederová-Crooks

Czech edition © Argo, 2017

Porno

Copyright Irvine Welsh 2002

Translation © Kamila Lederová-Crooks – dědicové, 2004, 2017

ISBN 978-80-257-2056-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-2078-3 (e-kniha)

Pro

Johnyho Browna

Janet Hayovou

Stana Keiltyka

Johna McCartneyho

Helen McCartneyovou

Paula Reekieho

Rosie Savinovou

Francka Sauzeeho

A se vzpomínkou na Johna Boylea

„Žádnou slavnost bez krutosti...“

NIETZSCHE

Genealogie morálky,

2. pojednání, část 6.

I

Amatérii

Croxy, ze kterého se snad poprvé v životě řine pot následkem námahy a ne následkem požívání drog, se štrachá do schodů s poslední krabicí dešek a já sebou mezitím plácnu na postel a v depresivní otupělosti civím na béžové zdi z papundeklu. Tak *tohle* je můj nový domov. Jedna zatuchlá cimra, čtyři a půl krát tři a půl metru, na kterou je přilepená předsíňka, kuchyň a koupelna. V pokoji je vestavěná skříň bez dveří, moje postel a jen tak tak místo na dvě křesla a stolek. Tady si neposedím, i vězení by bylo lepší. Že se na to nevyseru a nejedu zpátky do Edinburghu vyměnit si tenhle promrzlý brloh s Frankem Begbiem za jeho celu.

Smrad Croxyho starých žvár je v tomhle stísněném prostoru k zadušení. Už tři neděle jsem neměl ani jednu, ale pasivně jsem vykouřil tak třicítku denně jen díky tomu, že jsem v jeho blízkosti. – Člověku při tý práci vyschne v puse, co, Simone? Neskočíme k Pepymu na jedno? ptá se mě a jeho nadšení mi připadá jako škodolibost, jako promyšlený výsměch redukované životní situaci Simona Davida Williamsona.

Vyrazit po Mare Street do hospody U Pepyho, aby se všichni mohli posmívat „Takže zpátky v Hackney, Simone?“, to by na jednu stranu byla čirá pošetilost, ale s barvou ven, potřebuju kolem sebe nějaký lidi. Je potřeba se vykecat. Je potřeba upustit trochu páry. A navíc, Croxy potřebuje provětrat. Pokoušet se v jeho společnosti přestat kouřit je jako snažit se ve squatu plném feťáků přestat smažit.

– Máš kliku, žes tohle bydlení sehnal, vykládá Croxy, když společně vybalujeme krabice. Jó, štěstím bych se posral. Lehnu

si na postel a celá ta kůča se rozklepe, když se stanicí Hackney Downs, která je asi půl metru od kuchyňského okna, prořítí rychlík směrem na Liverpool Street.

V téhle náladě nepřipadá v úvahu, že bych zůstal doma, to už je vážně lepší jít ven, a proto opatrně sestupujeme po ochozených schodech, na kterých leží koberec sešlapaný tak, že je nebezpečný jako hrana ledovce. Když se blížíme k Mare Street a k radnici, padá venku zmrzlý déšť a všude okolo se vznáší mdlá aura sváteční kocoviny. Croxy mi beze špetky ironie tvrdí, že „Hackney je na každé pád lepší plac než Islington. Islington šel fakt už před lety do kelu.“

Někdo prostě zůstane vagabundem moc dlouho. Spíš by měl někde v Clerkenwellu nebo v Soho dělat webové stránky a ne organizovat squaty a party v Hackney. Já tomu kreténovi vysvětlím, jak to na světě chodí, ne že by si z toho snad něco vzal, ale jednoduše proto, aby takovéhle nesmysly neprosakovaly do naší kultury jen tak bez odporu. – Naopak, je to krok zpátky, říkám a dýchám si na ruce, prsty mám růžové jak nedovařené vepřové párky. – Pro pětadvacetiletého squatera je Hackney v pohodě. Pro šestatřicetiletého podnikatele na vzestupu, ukážu na sebe, – jedině Izzy. Jak si můžeš troufnout dát obстойný roštěnce v baru v Soho adresu na východní periferii se směrovacím číslem E8? Co jí jako řekneš, když se zeptá: „Jak se tady dostanu na metro?“

– Tady ten vlak stačí, ne? povídá a ukazuje k železničnímu mostu pod zduřelou oblohou. Kolem proškvtá autobus č. 38 a vyfoukne toxický spaliny. Zkurvený londýnský dopraváci, furt v těch drahých brožurách fňukaj, jak auta ničí životní prostředí, a sami vám přitom do dýchacího ústrojí pumpujou sajrajt, jak se jim zachce.

– To teda nestačí, do píči, vyjedu na něj, – s tím se di bodnout. Z celého severního Londýna bude tohle to poslední místo, kam kdy přitáhnou metro. Dyk ho kurva dneska maj už i v Bermondsey. Postavit ho k tomu kreténskému šapitó,

kam stejně nepáchne ani noha, to de, ale postavit ho sem, to né, hele, to je fakt k posrání.

Croxyho protáhlá tvář se svraští do jakéhosi úsměvu a zadívá se na mě velikánskýma, vykotlanýma očima. – Ty jseš dneska nákej napruženej, co, vole? ozve se.

A má pravdu. Takže udělám to, co dělám vždycky, utopím své stesky v pivu a všem v hospodě – Berniemu, Moně, Bilymu, Candy, Steviemu a Dee – vykládám, že tohle je jen dočasná přestupní stanice, ať nečekaj, že se v tomhle koutě usadím nastálo. Ani omylem. Větší plány, kámo. Jo, a často si odskakuju na záchod, nicméně pravidelně spíš za účelem požit než vyloučit.

I když si to právě peru do frňáku, uvědomím si jednu smutnou pravdu. Koks mě nudí, nudí nás všechny. Jsme uvláčený žabaři ve společnosti, kterou nesnášíme, ve městě, které nenávidíme. Děláme, že jsme střed vesmíru, huntujeme se mizernýma drogama, jenom abychom zaplašili pocit, že skutečný život probíhá někde jinde; uvědomujeme si, že naše konání jen přiživuje paranoi a deziluzi, a přesto nám jakási apatie nedovolí s tím přestat. Je to smutné, ale nic zajímavějšího tu není, tak proč bychom přestávali. Když už jsme u toho, množí se zvěsti, že Breeny má kopec pudru a obstojný množství ho už prý pustil do oběhu.

Najednou je zítra a jsme v nějakém bytě, hulí se crack a Stevie vykládá, kolik ho dávka, kterou připravuje, stála, a vzduch při tom plní zápach čpavku a z kapes se neochotně soukají zmuchlané bankovky. Kdykoli se tou děsnou fajfkou dotknu pusy a sežehnu si rty, je mi zle a připadám si poraženecky, ale jen dokud mě ten prd neodstřelí do jiného kouta pokoje. Pak chladně, vykosnutě, spokojeně, sebestředně melu nesmysly a sprádám plány, jak ovládnout svět.

Pak jsem venku na ulici. Nevěděl jsem, že jsem zase zpátky v Islingtonu, šel jsem bez cíle, až jsem uviděl holku, která na Islington Green zápasila s mapou a pokoušela se ji v palčá-

cích rozevřít, načež jsem reagoval vtíravým: – Kočička nám zabloudila, co? Ale plačtivý tón mého hlasu, obtěžkaný emocemi, očekáváním, dokonce prohrou, mě vyděsil. Zavrával jsem, jednak z toho šoku, jednak z loku z fialové plechovky Tennent's Super, kterou jsem držel v ruce. A co je kurva tohle? Kdo mi to vrazil do ruky? Jak jsem se sem do prdele dostal? Kam se všichni poděli? Když jsem vycházel do studeného deště, pár lidí něco zahučelo a taky se zvedli, ale teď...

Holčina se napružila jako ten masitej cukrovej špalek v mých kalhotách a odsekla: – Jdi do hajzlu... Nejsem žádná tvoje kočička...

– Tak pardón, zlato, omlouvám se drze.

– A zlato taky nejsem, oznámí mi.

– To záleží na tom, jak se na to díváš, lásco. Zkus se na to kouknout z mého pohledu, slyším sám sebe, jako by to byl někdo cizí, a vidím se jejíma očima: smradlavej, špinavej násoska s fialovou plechovkou. Ale vždyť mám práci, holky na randění, dokonce trochu peněz v bance, lepší hadry, než je tahle zasviněná, smradlavá mikina, tahle stará vlněná čepice a rukavice, tak vo co tady, Simone, sakra jde?

– Jdi do prdele, slizoune! odpálí mě a otočí se.

– Řek bych, že jsme to prostě vzali za špatnej konec. No nevdí, teď už to může bejt jenom lepší, ne?

– Vodprejskni, houkne na mě přes rameno.

Roštěnky někdy umí být pěkně negativní. Proklínám svůj nedostatek znalostí, co se žen týče. Pár jsem jich poznal, ale vždycky se do toho zamotal můj vohon, připltl se mezi nás a znemožnil něco hlubšího.

Začnu vzpomínat, pokouším se znovu ovládnout svou pokrivenou a přehřátou mysl, natahuju ji a rozkládám na jednotlivé výjevy. Došlo mi, že jsem ve skutečnosti už byl mezitím doma, dorazil jsem ráno do toho novýho bejváku s pěknou depkou, a když jsem vytáhnul poslední zbytek koksu, začal jsem se potit a honit si ho nad obrázkem v novinách, na

kterém Hillary Clintonová v přísném kostýmku kandiduje na senátorku New Yorku. Hučel jsem do ní, ať se na ty židy vykašle, že je krásná ženská a kam se na ni Monika hrabe. Fakt, Bill by se měl dát vyšetřit. Pak jsme se pomilovali. Potom, když Hillary spokojeně usnula, jsem šel vedle, kde čekala Monika. Setkání Leithu a Beverly Hills ve šťavnaté souloži po vzájemném odcizení. Pak jsem přivedl Hillary, aby si to rozdala s Monikou, a jenom se díval. Napřed se zdráhaly, ale samozřejmě že jsem je k tomu přemluvil. Usadil jsem se na odřené Croxyho křeslo, opřel jsem se a v klídku si vychutnával to představení s havanským doutníkem, teda vlastně s tenkou panatellou.

Policejní auto se s houkáním prořítí po Upper Street s touhou zmrzačit nějakého pomalého občana a já sebou trhnu a proberu se zpět do reality.

Mdlá, ohavná povaha těch představ mě trošku rozhodí, ale rozumově si vysvětlím, že jenom následkem dojezdu tyhle hnusné myšlenky – které by se jinak přece hned rozplynuly – přetrvávají, všechno zasírají a pořád dokola se člověku vnučují. Pěkně mi to koks zhnusilo – ne že bych si nějakou dobu zase mohl nějaký dovolit. Což je v momentě, kdy na něm svištíte, stejně naprosto nepodstatné.

Jedu na autopilota, ale pomalu si uvědomuju, že teď mířím z kopce od Angel směrem ke King's Cross, což už je samo o sobě neklamná známka zoufalství. Zastavím se v sázkové kanceláři na Pentonville Road, jen jestli tam neuvidím známý firmy, ale nikoho nepoznávám. Fluktuace hovad je v poslední době rekordní, když všude kolem Crossu brouzdá bdělá policie. Sviští si to sem a tam jako motorové čluny bažinatou stokou, ale jen ten toxický odpad rozhánějí nebo přemísťují, nikdy ho neléčí ani nepotírají.

Potom uvidím, jak dovnitř vchází Tanya. Vypadá, že je na héru. Její scvrklá tvář má barvu popela, ale když mě pozná, oči se jí rozzáří. – Nazdáár... obejmě mě. Přilepený je na ni takový

vyzáblý malý klučina, který, jak mi dojde, je vlastně holka. – Tohle je Val, oznámí mi s typickým nosovým kňouráním londýnské smažky. – Sem tě tu neviděla, ani nepamatuju.

Proč asi, že jo. – No jó, jsem zpátky v Hackney. Jako načas teda. Víkend jsem tak trošku prokalil, znáš to, vysvětluju a dovnitř se natlačí parta rozparáděných negrů. Jsou vystíhovaní, vychrtlí a nepřátelští. Zajímalo by mě, jestli v tomhle podniku vůbec nějaký kokot sází. Moc se mi ta atmoska nelíbí, tak se vypakujeme. Ta divná, chudokrevně vyhlížející kost jménem Val a jeden černej zmrd po sobě něco poštekávají, ale my vyrážíme směrem ke stanici King's Cross. Tanya kňučí něco o cigárech, ano, jistěže se pokouším přestat, ale bez šance, když kurva musíš, tak musíš, takže lovím po kapsách drobáky. Koupím krabičku a zapálím si dole v metru. A nějakej tlustej, nateklej, snaživej bílej smrad v takový tý nový světlemodrý buzerantský přepadový uniformě londýnských dopraváků mi říká, abych to cígo típnul. Ukazuje na zeď, kde tabulka připomíná stovky lidí, kteří zahynuli při požáru kvůli nějakému tupci, co tu odhodil žváro. – Jste na hlavu? Vám je to jedno?

S kým si ten šašek myslí, že mluví? – Jo, je mi to fakt u prdele, ty kretění si to zasloužili. Když člověk cestuje, tak holt podstupuje riziko, setru ho.

– Já jsem při tom požáru přišel o dobrýho přítele, ty hajzle! zakvílí ten vzteklý otrapa.

– Tak to byl stejně čurák, když se kámošil s takovým demen-tem, jako seš ty, zařvu, ale zároveň típnu cigáro a naštosujeme se na eskalátory a sjíždíme na nástupiště. Tanya se směje a ta koza Val je jak nepřičetná, div se smíchy neprotrhne.

Metrem se svezeme do Camdenu a domů k Berniemu. – Vy byste se holky neměly potloukat kolem King's Cross, usmívám se, jelikož přesně vím, co tam dělají, – a už vůbec ne s těma negrama, poučuju je. – Ty chtěj jenom klofnout pěknou bílou břehuli, aby jí mohli pást.

Val se tomu usmívá, ale Tanyu to rozpálí. – Jak můžeš něco takového říct? Jdeme k Berniemu. To je jeden z tvejh nejlepších kámošů a taky je černej.

– Jasně, že je. Já nemluvím o *sobě*, pro mě to jsou bratři, mí lidi. Skoro všichni mí kámoši tady jsou černý. Já mluvím o *vás*. *Mně* pasáka dělat nechtěj. I když, pozor, takovej Bernie by do toho klidně šel, kdyby mu to prošlo.

Prřavý holčičák Val se znovu zvláštěně přitažlivě zachichotá, ale Tanya naprdnutě truceje.

Vystoupáme k Bernieho bytu; chvilku mi trvalo, než jsem se rozpomněl, ve kterém tom ponurém bloku bydlí, jelikož nejsem zvyklý to tady vídat za denního světla. Na ohybu schodiště vyrušíme osamělého feťáka, který vytuhnul ve vlastních chcankách. – Brý ráno, zařvu s křepkým optimismem a ta smažka vydá zvuk někde mezi zaúpěním a zavytím. – To se ti lehkó řekne, utahuju si z něj a holky se culí.

Bernie je ještě vzhůru, taky zrovna dorazil od Stevieho. Je hustě vyjetej, zlatá a černá hora řetězů, zubů a prstenů. Ucítím čpavek a samozřejmě, v kuchyni mu jede fajfka a dá mi práska. Dlouze, hluboce natáhnu a on mě svýma velkýma vyšinutýma očima povzbuzuje, když zapalovačem žhaví krystaly. Podržím to a pomalu vydechnu, v hrudi ucítím to špinavé pálení kouře a podlomí se mi nohy, ale chytím se hrany kuchyňské linky a vychutnávám si ten chladný, vypražený rauš. Prohlížím si každý drobek chleba, každou kapku vody v hliníkovém dřezu s nutkavým zaujetím, ze kterého by mi mělo být šoufl, ale není, a pak mě zpraží mráz a odnese mou psýché do chladivé dimenze této místnosti. Bernie neztrácí čas a už má na staré špinavé lžici rozdělaný další šutr, klade na alobal vrstvičku popela a na ni pokládá krystalky tak jemně a opatrně, jako když rodič ukládá do postýlky nemluvně. Přidržuju mu zapalovač a žasnu nad jeho náruživostí i sebeovládáním, když to do sebe natahuje. Bernie mi jednou vyprávěl, jak ve vaně trénuje pod vodou zadržování dechu,